

1.

Un cuplu FERICIT

La vremea acestei povestiri, domnul și doamna Smirth erau deja un cuplu de vârstă mijlocie și nu aveau copii. Ca s-o spunem pe-ai-a dreaptă, nu numai că nu aveau, dar nici măcar nu luaseră în considerare această posibilitate.

Amândoi detestau copiii: zgomotoși, plângăcioși, pretențioși, costisitori și... mereu pe capul tău. Chiar și când plecau în vacanță în diferite colțuri ale lumii, căutau să evite locurile frecventate de familii. De când se cunoscuseră și se căsătoriseră, cu cincisprezece ani în urmă, nu simțiseră niciodată nevoia de a deschide acest subiect, fericiți cum erau că găsiseră unul în celălalt o potrivire de invidiat în privința intențiilor și a opiniilor.

Smirthii locuiau într-o căsuță grațioasă de pe Ladbroke Road, însă își petreceau pe una dintre cele mai exclusiviste străzi ale Londrei, din cartierul Notting Hill, îngrijindu-se de afacerile lor. Printr-un noroc,

reuşiseră să-şi deschidă afacerile peste drum unul de celălalt.

Pe partea dreaptă a prestigioasei Portobello Road se mutase Gregor, cu agenția lui de afaceri imobiliare cu izul vremurilor de altădată și fațada văruiată într-un frumos verde-marin, iar pe partea stângă, chiar vizavi, se instalase Katiusha, cu magazinul ei de mobilă și antichități *Smirth's Antiques*, cu o vitrină în stil liberty vopsită în roz țipător.

Această minunată amplasare geografică le permitea să se salute de la vitrinele lor și să-și trimită bezele gingașe din când în când. Fiecare se îngrijea de propriile vânzări, iar la ora prânzului mergeau împreună la *Café Ristorante Roald Dahl*, un mic local elegant din capătul străzii, unde luau prânzul discutând bucuroși despre afacerile pe care le încheiaseră de dimineață.

Nivelul ridicat de trai pe care îl aveau le permitea să nu ducă lipsă de nimic. De la aperitiv la desert, nu săreau niciodată peste niciun fel de mâncare, iar în timpul liber le plăcea să călătorească, să-și numere banii pe care îi adunau în bancă și pe carnetele de economii și să treacă în revistă împreună lista cu proprietățile lor imobiliare.

— Și nu uita de căsuța de la țară, din Nottingham! spunea domnul Gregor, bucuros că o putea adăuga la lista pe care o recitau din memorie când stăteau la masă în obișnuitul restaurant.

— Așa e. Bravo! Cât pe ce să uit de ea. Și spațiul comercial din Londra? Ce zici, oare a venit timpul să-l vindem?

Așa arătau conversațiile lor. Mai puțin când, la masa de la restaurant, le ținea companie domnul Rogers, care avea un mic magazin de bijuterii în colțul aceleiași străzi. Acest lucru se întâmpla, fără excepție, de trei ori pe săptămână: marțea, joia și sâmbăta. Cei trei luau prânzul la aceeași masă, însă fiecare cerea nota de plată separat.

Cu domnul Rogers, care era întotdeauna extrem de punctual, discutau despre politică și afaceri, călătorii de lux și mâncăruri alese sau despre cașmir și pantofi de firmă, lucruri de care cei trei, cu siguranță, nu se privau.

Putem afirma fără tăgadă că din vina acestuia din urmă, a domnului Rogers, lucrurile au luat întorsătura pe care au luat-o. De fapt, chiar acolo, la masa de la *Café Ristorante Roald Dahl*, a început toată povestea.

Domnul Gregor s-a uitat la ceas și a întrebat-o pe Katiusha:

— Astăzi e joi, corect?

— Corect! a răspuns femeia.

— E deja douăsprezece și zece. Corect?

— Corect!

— Și domnul Rogers întârzie!

— Nu-i stă în fire, recunosc femeia.

— Ce facem? Să comandăm?

café
RESTAURANT

Roald Pa

— Desigur, conveni Katiusha. Vine el! Și dacă nu vine...

— Cui îi pasăăăăăă!!!! fredonară la unison, ridicându-și mâinile și fluturându-le ca două steaguri în vânt. Era o expresie de-a lor, un mic joc afectat pe care îl inventaseră încă de la începutul relației.

O chetă pentru săraci? O calamitate naturală? O contribuție pentru protejarea mediului? „Donați acum!”, spuneau la radio sau la televizor. Dar, oricare ar fi fost cauza în chestiune, ei se priveau cu un aer complice și își fluturau mâinile în dreptul urechilor, fredonând: „Cui îi pasăăăăăă!!!”

Totuși, când chelnerul se apropie de masă pentru a le lua comanda, domnul Gregor îl întrebă dacă îl văzuse cumva pe domnul Rogers.

Chelnerul se uită la ei uluit și luă o mină serioasă:

— Cum? Nu știți?

— Ce să știm? Întrebară cei doi.

— Menajera l-a găsit mort azi-dimineață. Răpus de un infarct în timp ce-și lustruia colecția de monede antice!

— Nu se poate! replică neîncrezător domnul Gregor, începând să-și răsucescă cu o mână smocul de păr care-i ieșea din urechea dreaptă, ca pentru a se convinge că auzise bine.

— E abia de vârsta mea, doar patruzeci și nouă de ani, am fost colegi de școală! Și un fior rece îi trecu pe șira spinării.

Chelnerul, cu fața îndurerată, ridică din umeri ca pentru a spune: „Ce să-i faci?”, apoi adăugă:

— Dacă îmi permiteți să vă fac o recomandare, astăzi avem o excelentă friptură de vițel cu budincă Yorkshire.